

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: HAMRENERGY s.r.o.**, IČ 28691237, se sídlem Hamr na Jezeře, Břevniště 34, zastoupené JUDr. Jakubem Hájkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 832/19, Praha 1, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 3.12.2012, č.j. 13273/12-1200-506330,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 3.12.2012, č.j. 13273/12-1200-506330, kterým byla zamítnuta její odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 23.5.2012, č.j. 132482/12/178913501506, ze dne 29.6.2012, č.j. 146564/12/178913507710, ze dne 30.7.2012, č.j. 158122/12/178913507710, ze dne 24.8.2012, č.j. 169410/12/178913507710, a ze dne 1.10.2012, č.j. 176390/12/178913507710, jimiž bylo rozhodováno o stížnostech žalobkyně na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“), při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Současně se žalobkyně domáhala i zrušení výše uvedených rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o stížnostech žalobkyně.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve zrekapitulovala průběh daňového řízení a k věci uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.

Dále konstatovala, že Ústavní soud v odůvodnění nálezu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, výslovně připustil možnost protiústavního efektu odvodu v individuálních případech. Trvala na tom, že právě o takový případ se jedná u žalobkyně. V jejím případě vybráním odvodu došlo k protizákonnému prodloužení prosté návratnosti investic nad zákonem garantovanou hranici 15 let a došlo k porušení zákonné garance zachování výše výnosů za jednotku elektřiny po dobu 15 let od roku uvedení výroby do provozu. Současně byla narušena schopnost žalobkyně průběžně plnit její závazky převzaté vůči třetím osobám, zejména z financování poskytnutého na výstavbu výroby z cizích zdrojů. Tyto skutečnosti dle žalobkyně mimo jiné vyplývají i z jejího účetnictví, popř. dalších podkladů, které si původní žalovaný mohl, resp. měl obstarat z vlastní evidence, z evidence jemu podřízených správních orgánů, popř. z evidencí ostatních orgánů státní správy. Tím, že tak původní žalovaný nepostupoval a nijak se nezabýval individuálními aspekty případu žalobkyně, zatížil dle jejího názoru správní řízení závažnými vadami. Původní žalovaný dle jejího názoru nedostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vycházel. Žalobkyně dále poukázala na to, že došlo rovněž v důsledku změny jednou stanovených pravidel i k porušení jejího práva na svobodné podnikání. Dle žalobkyně je rovněž žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by se původní žalovaný zabýval dopady odvodu v individuální rovině na žalobkyni a její podnikání, a to přes to, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že o nálezu Ústavního soudu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, měl povědomí. Žalobkyně poukázala na nepřípustnou retroaktivnost nové úpravy a na porušení principu legitimního očekávání a principu proporcionality, principu rovnosti ve smyslu vymezení okruhu poplatníků, na které se nová úprava vztahuje. Rovněž poukázala na skutečnost, že přijetím dané právní úpravy došlo k porušení závazků z mezinárodních smluv o ochraně investic. Uvedla, že předmětná právní úprava je v rozporu se závazky vyplývající pro Českou republiku z Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu nebo Kjótským protokolem k této úmluvě. Dále znovu zdůraznila, že zastává názor, že přijatá právní úprava je v příkrém rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Žalobkyně konstatovala, že otázka omezení garancí poskytnutých na základě výše uvedené směrnice prostřednictvím zákona o podpoře po marném uplynutí lhůty pro transpozici dosud nebyla v judikatuře Soudního dvora Evropské unie řešena a ani se nejedná o výklad práva Evropské unie, který ve svém kontextu nečiní problémy. Žalobkyně tedy navrhla, aby soud přerušil řízení a předložil Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, zda Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných

zdrojů má být vykládána v tom smyslu, že za její účinnosti, resp. po marném uplynutí lhůty pro její transpozici brání České republice jako členskému státu v omezení již zavedeného režimu podpory formou zavedení a výběru odvodu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Poukázal na to, že důvody pro přijetí zákona č. 402/2010 Sb., jsou podrobně objasněny v důvodové zprávě k tomuto zákonu, která vznikla v rámci legislativního procesu. Ze zákona o podpoře vyplývá, že poplatníkem odvodu je výrobce elektřiny ze slunečního záření. Plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy. Plátce odvodu je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu. Při správě odvodu se postupuje podle daňového řádu a odvod je příjmem státního rozpočtu. Podle § 5 odst. 1 daňového řádu je povinností správce daně postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Správce daně v daňovém řízení postupoval v souladu se základními zásadami správy daní, přezkoumal, zda plátce srazil daň v zákonem stanovené výši a tuto daň odvedl v zákonném termínu svému místně příslušnému správci daně. Správce daně v postupu plátce neshledal žádné pochybení, což potvrdil i odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobkyní napadený rozpor novely zákona o podpoře výroby elektřiny s ústavněprávními principy nepřisluší žalovanému posuzovat a má tuto námitku žalobkyně za irelevantní. Otázku protiústavnosti odvodu již posoudil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12.5.2012, Pl. ÚS 17/11, dle kterého zavedením odvodu sice došlo ke snížení podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Jestliže tedy plátce daně svým jednáním neporušil žádné právní předpisy, ale naopak postupoval způsobem, k němuž byl přímo ze zákona zavázán, když i Ústavní soud judikoval, že takovýto postup není v rozporu s ústavním pořádkem, správce daně namítanou protiústavnost neshledal jako oprávněnou, a proto stížnost zamítl. K námitce žalobkyně, že došlo k porušení státem garantované 15leté návratnosti investice podle § 6 zákona o podpoře, žalovaný poukázal na ustanovení § 6 odst. 1 zákona o podpoře. Dále uvedl, že orgánem, který má návratnost investice posuzovat a případně jí přizpůsobovat výši kupní ceny elektřiny a zeleného bonusu, je Energetický regulační úřad. Správce daně není oprávněn do této pravomoci jakkoli zasahovat, naopak je povinen řídit se platným a účinným zněním zákona a vybrat daň, jak zákon ukládá. Změnu výše podpory může tak provést Energetický regulační úřad nebo sám zákonodárce. Výpočet návratnosti investice zmíněný v nálezu Pl. ÚS 17/11 žalovaný nijak nerozporuje a akceptuje ho. Závěrem připomněl, že výsledek hospodaření, ať již účetní či po zdanění, je subjektivní ekonomickou kategorií, neboť může obsahovat množství specifických nákladových položek týkajících se jen určitého konkrétního daňového subjektu, a nevypovídá tedy objektivně o návratnosti investic. K argumentaci údajným porušením směrnic Evropské unie uvedl, že směrnice nejsou při aplikaci vnitrostátními orgány obecně přímo použitelné. Česká republika dostala své povinnosti směrnice řádně implementovat, a i kdyby tomu tak nebylo, žádné jejich ustanovení nestanoví, že by nebylo možno vyměřit či vybrat daň nebo že by bylo nutné v daňovém řízení zohledňovat podmínky, jejichž posuzování přísluší jiným orgánům veřejné správy.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že setrvává na své dosavadní argumentaci. Zdůraznila, že správce daně je při správě daní vázán nejen zákony

a podzákonými předpisy, ale též Listinou základních práv a svobod a Ústavou. Vázanost právními předpisy při tom dle žalobkyně neznamená jen vázanost jejich textem, ale též smyslem a účelem. Poukázala na skutečnost, že správní orgány se v rámci daňového řízení nevypořádaly se závěry obsaženými ve znaleckém ocenění znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s. Dle jejího názoru rovněž závěry uvedeného dopisu znalce dokládají, že individuální účinky odvodu a jeho výběr dosahují vůči žalobkyni intenzity protiústavního rdousícího efektu. Žalobkyně uvedla, že se pokoušela využít nástrojů podle daňového řádu ke zmírnění rdousícího efektu odvodu. Správní orgány jí však využití těchto nástrojů znemožnily. Rovněž uvedla, že žalovaný ve své argumentaci opomíjí nepřímý účinek směrnice, který zakládá povinnost národních soudů interpretovat národní legislativu ve světle smyslu a účelu příslušné směrnice.

Ve svém vyjádření ze dne 23.1.2014 žalobkyně dále uvedla, že je obeznámena se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozhodnutí ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 76/2013-57. Tyto závěry jsou však dle žalobkyně za současného právního stavu, kdy nebylo vydáno citovaným rozhodnutím předvídané rozhodnutí ministra financí o prominutí odvodu (resp. prominutí daně dle § 260 daňového řádu), které by umožnilo posouzení individuálních dopadů odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie, nepřijatelné. Přijetí výše uvedených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by totiž ve svém důsledku znamenalo, že za daného právního stavu neexistuje procesní prostředek, jehož prostřednictvím by bylo možné se bránit individuálním dopadům odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie. Výběr odvodu by tak byl z tohoto pohledu nepřezkoumatelným. Takový právní stav by dle žalobkyně znamenal naplnění znaků *denegatio iustitiae*.

V e svém podání ze dne 10.4.2014 žalobkyně shrnula opět své postoje a k doložení svých tvrzení přiložila znalecký posudek č. 13-11/2014 vypracovaný znaleckým ústavem RSM TACOMA a.s.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu se s námitkami obsaženými v odvolání původně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, které

skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům. Byť se třeba k jednotlivým námitkám nevyjádřil zcela výslovně, z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývají postoje správního orgánu k předmětným námitkám. Původně žalovaný trvá na tom, že postupoval v souladu se zákonnou úpravou a že tato úprava není nijak vnitřně rozporná a je v souladu i s ústavním pořádkem České republiky. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle názoru soudu plně přezkoumatelné. Soud rovněž shledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně přesvědčivým.

Následně se soud zabýval meritorními námitkami žalobkyně.

Soud podotýká, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující odvod a dospěl k závěru o ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.*“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „*nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.*“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „*udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité*“ (bod 88. nálezu).

Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „*vše pro spravedlivé řešení*“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17.12.2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013, www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcí byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat

pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Správní soudy, jejichž úkolem je ochrana subjektivních veřejných práv a v širším smyslu kontrola činnosti moci výkonné, nemohou bez dalšího moc výkonnou nahrazovat. I proto jsou správní soudy koncipovány jako soudy přezkumné, a nikoliv jako soudy nalézací. Pokud by správní soudy byly oprávněny rozhodovat namísto moci výkonné o veřejných subjektivních právech osob, znamenalo by to faktickou zbytečnost existence moci výkonné. In concreto jestliže daňové subjekty nemohou v řízení o stížnosti na postup plátce daně tvrdit a prokazovat likvidační důsledky odvodu či nedodržení garantované doby návratnosti, avšak tyto skutečnosti by mohly být zkoumány a prokazovány v následném řízení o správní žalobě proti daňovým rozhodnutím, stalo by se rozhodování daňových orgánů čistě formálním. Rozhodování o odvodu a jeho výši by se tak zcela přesunulo na správní soudy, což by bylo zjevným porušením principu dělby moci.

Soudu v této věci tak nezbyvá než žalobkyni odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 1 Afs 76/2013, od nichž soud nemá důvod se v této věci odchylovat, podle nichž je za stávající právní úpravy nepřiléhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Jeho úprava je obsažena předně v ustanovení § 259 daňového řádu, které předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře však neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotněprávních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Je tedy primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na to, zda žalobkyně svá tvrzení a důkazy o protiústavnosti odvodu a jeho likvidačním dopadu na svou osobu uplatnila v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, nemohly tyto skutečnosti být v těchto řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z těchto důvodů soud podle § 52 odst. 1 s.ř.s. nevyhověl žádnému z důkazních návrhů žalobkyně, neboť se měly vztahovat k finanční situaci žalobkyně, jejíž zjišťování by bylo v tomto řízení nadbytečné. Na tomto místě soud pro úplnost směrem k žalobkyni uvádí, že všechny výše učiněné závěry vyslovené Krajským soudem v Ústí nad Labem v obdobné věci po vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 76/2013 bezvýhradně aproboval v rámci své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud (k tomu srov. např. jeho

rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č.j. 2 Afs 73/2014 – 36, který je dostupný na www.nssoud.cz) a rovněž i Ústavní soud (např. v jeho usnesení ze dne 27.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2238/14). Dle soudu z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ani samotný Ústavní soud neshledal rozpor mezi závěry obsaženými ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a svým nálezem ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Výslovně se k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 76/2013 Ústavní soud vyjádřil ve svém nálezu ze dne 13.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, kde uvedl, že stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle ustanovení § 237 daňového řádu může správce daně přezkoumat postup plátce daně pouze z hlediska dodržení zákonných ustanovení. V případě solárního odvodu podle ustanovení § 7a zákona o podpoře proto může správce daně jen posoudit, zda při jeho srážce byla dodržena ustanovení zákona o podpoře. V tomto řízení není dle Ústavního soudu proto dán procesní prostor pro zvážení toho, zda tento odvod vůči plátcovi daně nevyvolává tzv. rdousící efekt.

Pro úplnost osud konstatuje, že Nejvyšší správní soud mimo jiné ve vztahu k tvrzené rozpornosti s evropským právem v rozsudcích ze dne 13.3.2013, č.j. 7 Afs 9/2013-25, a ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 80/2012-40, uvedl, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů, kterou byla zrušena ke dni 31.12.2011 směrnice č. 2001/77/ES, nemá ve vztahu ke srážkám odvodu z elektřiny ze slunečního záření přímý účinek. Tato směrnice č. 2009/28/ES ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice č. 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Soud má tedy za to, že žalobkyně se nemůže této směrnicí dovolávat, neboť tato směrnice č. 2009/28/ES nemá přímý účinek.

S přihlédnutím k výše uvedené skutečnosti, že citovaná směrnice žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. a neobsahuje ani žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren, dospěl soud k závěru, že není důvodné přerušovat v dané věci řízení za účelem předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, v níž by se dotazoval, zda daná směrnice brání České republice v omezení již zavedeného režimu podpory formou zavedení a výběru odvodu. Proto soud řízení nepřerušil a přistoupil meritornímu rozhodnutí ve věci.

Soud rovněž konstatuje, že mezinárodní smlouvy, které žalobkyně cituje ve své žalobě (Rámcová úmluva Organizace spojených národů o změně klimatu, Kjótský protokol k této Úmluvě), rovněž neobsahují přímo vykonatelná ustanovení týkající se otázky výkupních cen za energii vyrobenou v solárních elektrárnách či návratnosti investic apod. Proto soud dospěl k závěru, že ani těchto mezinárodně právních dokumentů se nemůže žalobkyně v předmětné věci účinně dovolávat. K obdobnému závěru dospěl soud i v případě obecně formulované námitky týkající se porušení závazků vyplývajících z mezinárodních smluv o podpoře a ochraně investic.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová